

Forn de pega del Camí Ral

Dosrius

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Camí de la serra Polsaruda - Paratge de can Bruguera - Zona de Canyamars
Emplaçament	Al sud-oest de la zona urbanitzada de can Bruguera, a uns 600 metres de la font del Mal Pas
Alçada:	388m
Coordenades:	
Latitud:	41.60319
Longitud:	2.48098
UTM Est (X):	456750
UTM Nord (Y):	4605850

Classificació

Número de fitxa	08075-439
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Element arquitectònic
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVIII-XX
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Estructura seccionada.
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. Cad.: 08074A00700001
Fitxes associades:	
<u>Cal Pegaire</u>	
Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa:	dt., 10/07/2018 - 02:00

Descripció

Restes d'un forn de pega simple excavat al marge de llevant del camí, en el terreny granític que caracteritza la zona. Es conserva la part del pou del forn, que presenta una planta ovalada, tot i que en l'actualitat està seccionat (probablement pels diversos arranjaments del camí). Té unes mesures aproximades d'un metre d'alçada per uns 0,70 metres d'amplada, amb l'interior ple de sediments (terra, fulles i pinassa). S'observen les parets rubefactades per l'acció del foc.

Observacions:

L'element està inclòs dins dels límits del Parc del Montnegre i el Corredor.

Història

La pega s'obtenia de la resina dels pins. Es tracta d'una substància negra que s'estova amb la calor i era utilitzada per calafatar la fusta dels vaixells, per encolar peces de fusta, per segellar les bótes, per donar resistència a les sabates, etc. Els pegaires tallaven l'arbre i, tant les arrels com la soca, es deixaven podrir uns anys, quedant-ne la teia. Aquesta teia era utilitzada tant per fer llum com per obtenir-ne la pega, mitjançant un procés de doble destil·lació. Les pegueres o forns de pega estaven bastits als marges i formats per tres parts diferenciades: el pou de forma ovalada i amb una petita obertura superior, l'olla o dipòsit on es recollia el quitrà que suava de les teies i la pastera o dipòsit de fusta, on es deixava solidificar la pega. En general, aquesta activitat es desenvolupà sobretot des de finals del segle XIX i fins a la dècada dels anys 70 del segle XX. Donades les petites dimensions de l'estructura és probable que aquest forn produís pega per a usos domèstics.

Bibliografia

RANGIL, Dani (2012). "Els forns de pega". L'Aulet, núm. 12, p. 14-17.

